

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni

www.uidder.org • Mayıs 2008 • No:2

“Ayak Takımı” Elbet Hesap Soracak!

Estirilen devlet teröründen ötürü İstanbul’da 1 Mayıs mitingi yapılamadı. Daha tan yeni ağarmıştı ki, İstanbul’un orta yerinden dumanlar yükselmeye başladı. Sabah saat 6.30’da, durup dururken saldırıya geçen polis, DİSK’in Şişli’deki binası önünde çay içen işçilerin üzerine biber gazı ile karıştırılmış tazyikli su sıkmaya ve binanın içersine gaz bombaları atmaya başladı. İlerleyen saatlerde bu saldırı daha azgın bir boyut kazandı. Taksim civarında, Mecidiyeköy’de ve Şişli’de toplanan sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin ve sosyalistlerin kortajlarına acımasızca saldırıldı. Üç kişinin bile bir araya gelmesine izin vermeyen, önüne geleni coptan ve gazdan geçiren polis, hızını alamayarak Şişli’deki bir hastaneye, parti binalarına da gaz bombası attı.

Peki sormak gerekmiyor mu, işçilerin 1 Mayıs’ta alanlara çıkmasına neden izin verilmiyor? Neden Taksim işçi sınıfına yasaklanıyor? AKP hükümeti ve onun emrindeki İstanbul valisi, Taksim Meydanını işçi sınıfına açmamak için bin dereden su getirdi, getiriyor. Taksim’in İstanbul’un merkezi olduğu, turizm merkezi olduğu söyleniyor. Bu tutmayınca “marjinal” grupların provokasyon yapacağından söz ediliyor. Bu da inandırıcı bulunmayınca Taksim’in miting alanı olmadığı ilan ediliyor ve devletin sopası gösteriliyor. Oysa işçilere yasak olan Taksim Meydanı yılbaşı ve polis günü kutlamalarına ya da maç sonrası gösterilere açık! Peki, bunun nedeni ne? Çünkü AKP de, aynı CHP, MHP, DSP ve diğer burjuva partileri gibi işçi düşmanıdır. İşçilerin birleşmesine yarayacak, işçilere moral olacak hiçbir şeye izin vermek istemiyor AKP hükümeti.

AKP ulusal ve uluslararası sermayenin has temsilcisidir. Sermayenin çıkarları için işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına saldırmaktan geri durmadı. SSGSS yasasını meclisten geçirmek için gece gündüz çalıştılar. Sendikalar emeklilik ve sağlık hakkımızı elimizden alan bu yasaya karşı çıktıklarında Tayyip Erdoğan “yalan söylüyorsunuz” demekten çekinmedi. Bu hak gasplarını tüm gıda ürünlerine, doğalgaza, elektriğe ve akaryakıtta yapılan zamlar izledi. Haliyle işçi-emekçi kitlelerde AKP hükümetine yoğun bir tepki oluştu. İşte AKP hükümeti

bu tepkinin 1 Mayıs vesilesiyle kendini açığa vurmasına izin vermek istemedi. Eğer hükümet tarafından bir korku ve oyalama ortamı yaratılmasa ve 1 Mayıs kutlamaları engellenmeseydi, on binlerce işçi ve emekçi meydanları dolduracak, AKP hükümeti protesto edilecek ve on binlerce insanın katıldığı böyle bir miting tüm işçi kitleleri üzerinde olumlu bir etki yaratacaktı.

Bunu gören AKP hükümeti ve Başbakan, günler öncesinden ortamı germeye, sendikaları suçlamaya, “ayak takımı” diyerek işçileri aşağılamaya başlamıştır. Bakanlar ve vali “olay çıkacak”, “provokasyon olacak” diyerek mitingde katılmaya hazırlanan işçi kitlelerini korkutmaya çalışmışlardır. Açıkça 1 Mayıs’ı karanlık bir gün olarak göstermek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardır. Vapurların, tren-tramvayların, otobüslerin ve metronun çalışmaması, Taksim civarındaki okulların tatil edilmesi ve borsanın öğlene kadar kapalı kalması, nasıl bir hava estirmek istediklerini gözler önüne sermiştir. Daha 30 Nisan akşamı Taksim Meydanının etrafı demir bariyerlerle kapatılmış, şehir dışından getirilen polisler helikopterlerle meydana indirilmiş, bölgeye askeri birlikler konuşlandırılmış ve adeta *olağanüstü hal* ilan edilmiştir. Tam teçhizatla donatılan 30 bin polis, ellerinde gaz bombaları, copları, silahları ve önlerinde panzer ve tazyikli su-gaz püskürtme araçlarıyla hazır kıta bekletilmeye başlatılmış ve sabahın köründe işçilerin üzerine sürülmüşlerdir.

Türkiye işçi sınıfının kalbi olan İstanbul’u savaş alanına çeviren devlet güçleri ve AKP, geniş kitlelerin 1 Mayıs’ı kutlamasının önüne geçmeyi başarmıştır. Ama AKP’nin işçi düşmanı yüzü daha da berraklaşmıştır. Demokrat geçinen AKP’nin aslında kendine demokrat olduğu, işçi sınıfı söz konusu olunca azılı diktatör kesildiği bir kez daha görülmüştür. Fakat AKP ne yaparsa yaparsın işçi sınıfını durduramayacak. Bugün 1 Mayıs’ta sokağa çıkmasına fırsat verilmeyen işçi kitleleri eninde sonunda meydanlara inecek. İşte o vakit kadınıyla erkeğiyle, türbanlısıyla türbansızıyla işçi kitleleri, yani “ayak takımı” kardeşlerine reva görülenlerin hesabını bir bir soracak! Bundan kimsenin şüphesi olmasın!

Açlık Ordusu Patronların Korkusu

İnsanlık, kapitalizmin plansız ve anarşik doğası yüzünden her geçen gün daha ağır sorunlarla karşı karşıya geliyor. Dünyayı hızla içine çeken ekonomik kriz ve savaş ortamı da bu sorunların daha yakıcı ve ağır geçmesine yol açıyor. Buna daha fazla sessiz kalamayan kitleler ise yoksulluklarına ve sefaletlerine isyan ediyorlar. Nisan ayında da böylesi bir isyan dalgasına tanık olduk. Mısır'dan Haiti'ye kadar 40'a yakın ülkede işçi ve emekçi kitleler bir dilim ekmek bulabilmek için sokaklara döküldüler. Patronlar sınıfının emrindeki hükümetlerin, askerlerin ve polislerin tüm bastırma girişimlerine rağmen, ayaklanan yüzbinlerce insanın birikmiş öfkesi adeta bir kasırga gibi esti ve önüne çıkan her şeyi devirdi.

Aç insanlar, "gece gündüz çalışıyoruz ama yiyecek bir dilim ekmek bile bulamıyoruz" diye haykırıyordu. Bu sözler, adına kapitalizm denen sömürü düzeninin özeti gibidir. Dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan milyarlarca insan işsizlik ve yoksulluk altında inliyor. 1,5 milyardan fazla insan açlıkla boğuşarak hayatta kalmaya çalışıyor. İsyancı kitlelerin başbakanı istifa ettirdiği Haiti'de, gıda ürünleri aşırı pahalı olduğu için insanlar "çamur kurabiyesi" yiyorlar. Son bir ayda, gıda fiyatları dünya genelinde birkaç kat arttı. Temel besin maddelerinden olan pirincin kilo fiyatı 1,5 dolara ulaştı ki bu durum günlük geliri 2 doların altında olan 3,5 milyar insan için felâket anlamına geliyor.

Tüm bunların sebebi kapitalist sistemdir. Kâr uğruna en temel insani ihtiyaçları bile hiçe sayan bu düzen, açlıktan gözleri büyümüş, karınları şişmiş bebekleri doyurmak yerine, otomobil yakıtı yapımında kullanıyor milyonlarca ton tahıllı. Kapitalist sanayileşmenin sonucu olan küresel ısınma yüzünden eskiden tarım yapılabilen araziler çölleşiyor, su kaynakları hızla kuruyor. Milyonlarca ton gıda maddesini depolarında saklayan gıda tekelleri ise, fiyatlardaki aşırı artış karşısında ellerini ovuşturuyorlar. Çünkü bu artışlar, işçi sınıfının cephesinde açlıktan ölümlere yol açarken, parabalaları için daha fazla kâr anlamına geliyor. Spekülatif borsa oyunlarıyla, fiyatların daha da artması için her şeyi yapıyorlar. Para kazanma tutkusuyla gözleri o kadar dönmüş durumda ki, açlıktan kıvranan insanların kahredici görüntülerine hiç aldırmadan, fiyatların düşmemesi için stoklarındaki gıda maddelerini denize dökabiliyor yahut yakabiliyorlar.

Yarattıkları bu yıkım tablosu karşısında önerdikleri tek şey ise, açlık sıkıntısı çeken ülkelerin hükümetlerine yapılacak birkaç yüz milyon dolarlık bağıştır. Bu para, açlığa yol açan gıda tekellerinden herhangi birisinin bir günlük kârından bile azdır. Üstelik vermeyi düşündükleri bu kısıntı için bile şartlar koşuyorlar. Boş midelerinin gurultusunu bile bastırmayacak denli cüzi gıda yardımı karşılığında, aç insanların çalıştırılması gerektiğini, sefalet içinde yüzen bu insanların "tembelliğe alışmaması" için bunun gerekli olduğunu söylüyorlar. Ve bunu söylerken yüzlerinde en ufak bir utanma duygusu oluşmuyor. Sanki açlığın ve yoksulluğun

Şimdilik bir dilim ekmek için yürüyorlar. Ama yarın sadece ekmek için değil, hürriyetsizleri hürriyete doyurmak ve burjuvazi denen yağmacı soyunun kökünü kurutmak için de yürüyecekler!

sebebi, bu sıkıntılarla boğuşmak zorunda kalan işçi-emekçi kitlelerin tembelliğiymiş gibi konuşuyorlar. Açlığın sebebi, ne artan dünya nüfusu ne de işçi sınıfının tembelliği ya da "akılsızlığı"dır. Bugün dünyada tüm nüfusu doyurmaya yetecek kadar yiyeceğin mevcut olduğunu bizzat sermayenin sözcüleri itiraf ediyorlar. Yani gerçek sebep, doğası gereği planlı üretimden alabildiğine uzak olan ve üretimi sadece kâr amacıyla gerçekleştiren kapitalizmdir.

Zaten burjuva uzmanların komik denebilecek başış önerilerinin asıl hedefi de, aç insanların çektiği sıkıntıların giderilmesi değil, ayaklanan açlar ordusunun yarattığı korkudur. Çok iyi biliyorlar ki bu açlık ordusu bir şekilde durdurulamazsa sonunda kapitalist sistemi tehdit eder hale gelecek. O yüzden de, aç insanlara 500 milyon doları yeterli gören burjuvazi, bu insanların isyanını bastırmak için kullandığı askerlerin ve polislerin silahlanması için milyar dolarları gözünü kırpmadan harcayabiliyor. Boş mideleri ekmek yerine kurşunla doldurmayı tercih ediyor. Göstericilerin üzerine biber gazı ve tazyikli su sıkıyor, onları copluyor ve üzerlerine hakiki mermilerle ateş açıyorlar.

Burjuvazi korkmakta sonuna kadar haklıdır. Çünkü kitleler, açlıklarının verdiği öfke ve cesaretle yürüyorlar polis, asker, copun, topun, tüfeğin üzerine. Çünkü bunların hiçbiri doyurmuyor onların boş midelerini. "Ekmek yoksa barış da yok!" diye haykırıyorlar. Bıçak kemikte diyorlar ve bu yüzden çalışıyor sömürünün tehlike çanları. Yürüyorlar ayakları kan içinde, ekmeğe ve ete doymak için. Şimdilik bir dilim ekmek için yürüyorlar. Ama yarın sadece ekmek için değil, hürriyetsizleri hürriyete doyurmak ve burjuvazi denen yağmacı soyunun kökünü kurutmak için de yürüyecekler!

Burjuvazinin İç Kapaşmasında Taraf Olmak Sendikaların İşi Olamaz!

AKP'ye açılan kapatma davasıyla birlikte, burjuva kesimler arasında yürüyen iktidar kavgası daha da alevlendi. Bu durum, dünya ekonomisinde kriz çanlarının çalmasıyla ve krizin Türkiye ekonomisini de etkisine almasıyla birleşince büyük patronlar vaveyla koparmaya başladılar. Patron örgütleri, burjuva siyasetçilere uyarı üzerine uyarı yaptılar ve yapmaya da devam ediyorlar.

Geçtiğimiz ay, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB), Türkiye İşverenler Sendikası (TİSK) gibi kurumların başını çektiği bir dizi patron örgütü bir bildiri yayınladı. Bildiri, burjuva kesimleri "sağduyulu olmaya", "itidalli davranmaya" çağırıyordu. Patronların böyle bir bildiri yayınlamalarında garipsenecek bir şey yok. Ama işçi sınıfının çıkarlarıyla uzaktan yakından ilgisi olmayan bu bildirin altına başta Türk-İş, Hak-İş, Kamu-Sen gibi sendikalar da imza koydular. İşte fena halde garipsenmesi gereken şey budur.

Patronlar bu bildiri ile kendi temsilcilerine "uzlaşın" dediler ve niyetlerini bir kez daha apaçık ortaya koydular. Patronların AKP'den ve CHP'den istediği neydi? "Kavgayı bir kenara bırakın, AB uyum sürecini hızlandırın, SSGSS yasa tasarısını bir an önce yasalaştırın, kıdem tazminatını yok edecek istihdam paketini hemen devreye sokun, üzerimizdeki vergi yüklerini hafifletin!" Peki, işçi sınıfının çıkarlarını korumakla mükellef olan sendikalara ne oluyor? Burjuvazinin iç kapaşması nedeniyle işçi ve emekçilerin lehine çıkarılacak bir yasa meclisten çıkarılamaz duruma mı gelmiştir? Demokratikleşme yolunda atılması gereken adımlar bu gerilim nedeniyle atılamamakta mıdır? Bu soruların cevabının "hayır" olduğu açık. Tam tersine, burjuvazinin iç kapaşması işçi-emekçi kitlelere yönelik sürdürülen saldırılarda en ufak bir gaz kesimine yol açmamıştır. Örneğin Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası tüm hızıyla mecliste görüşülmüş ve kabul edilmiştir. Üstelik toplum "gerilim" psikolojisi ile oyalanırken milletvekilleri kendilerini ve çocuklarını bu yasanın kapsamı dışında bırakacak entrika-

ları gayet güzel çevirmişlerdir.

Sendikaların görevi işçilerin hak ve çıkarlarını korumak ve elbette yeni haklar elde edilmesi için mücadele etmektir. Onlar bu mücadeleyi adına layık bir şekilde vermek için, işçi sınıfına yöneltilen saldırıların temel kaynağı olan patronlara ve onların siyasetçilerine karşı işçi sınıfının bağımsız sınıf siyasetini izlemek zorundalar. Kameraların karşısında patron temsilcileriyle samimi pozlar vererek "uzlaşın" çağrıları yapan bir sendikal anlayışla işçilerin hakları korunamaz ve geliştirilemez. Bu tablo, işçileri kendi sınıf çıkarları için mücadeleye çağırmanın değil, patronların ve onların partilerinin kuyruğuna takma çabasının ifadesidir. İşçi ve emekçilere açlık, yoksulluk ve işsizliği reva gören patronlara yumruk yerine gül uzatmaktır.

Sendika liderleri patron örgütleriyle değil, hükümet temsilcileriyle değil, diğer emek örgütleri ile kol kola girmelidir. Ve emek örgütleriyle kol kola girdiklerinde, görüntü vermek için değil gerçekten mücadele etmek için girmelidirler. Buna karşın işçilere de büyük görevler düşüyor. İşçiler sendikalarına sahip çıkmalı ve denetlemelidirler. Sınıf uzlaşmacı sendikal anlayışa karşı mücadele bayrağını işyerlerimizden başlayarak yükseltmeliyiz. Bu yapılmadığı takdirde sendikalar işçi örgütleri olmaktan tümüyle çıkacaktır. Buna müsaade vermemeliyiz.

Kendi örgütlerini uzun uğraşlarla kuran işçiler, haklarını mücadele ederek almıştır, mücadele ederek korumuştur ve mücadele ederek geliştirmiştir. Patronlarla ve hükümetlerle kol kola giren ve kapalı kapılar ardında masa başı görüşmelerinde hak alacağını savunan sendikal anlayış ile hak alındığı görülmemiştir. Sendikal bürokrasi her zaman uğursuz rolünü oynamıştır. Sendika bürokrasisinin bu uğursuz rolüne karşı durmanın tek yolu var: militan sendikal mücadeleyi yükseltmek! Ancak böyle bir mücadele verirsek sendikalarımıza sahip çıkabilir ve onları yeniden ele geçirebiliriz.

Özetle uzlaşma yok, mücadele var!

Selah Tersanesinde Patlama: 1 Ölü, 6 Yaralı

Binlerce işçinin her gün ağır çalışma koşullarında, ölümlerle burun buruna yaşadığı Tuzla tersanelerinde iş cinayetleri ne yazık ki son bulmuyor. Son olarak 9 Mayıs Cuma günü öğlen saatlerinde Tuzla'da Selah Tersanesinde bir patlama meydana geldi. Patlamanın sebebi bir blokta boya yapıldıktan sonra gaz ölçümü yapılmadan, kaynak ve taş işlerine başlanmasıydı. Boyadan sonra gaz ölçümü yapılması gerektiğini patronlar da taşeronlar da bildikleri halde, bu yapılmadığı için tersanelerde gencecik bir işçi daha hayatını kaybetti. Patlamada 6 işçi de yaralandı ve yaralılar arasında hayati tehlikeyi atlatabayanlar da var.

10 Mayıs'ta Limter-İş sendikası Selah Tersanesinde yaşanan bu iş cinayetine ilişkin bir basın açıklaması düzenledi. Sabah 7'den itibaren Tuzla Gemi önünde toplanmaya başlayan tersane işçileri saat 8 gibi Gemi İnşa Sanayicileri Birliğine (GİSBİR) doğru yürüyüşe geçti. Yaklaşık 100 işçinin yer aldığı yürüyüşte polis yoğunluğu dikkat çekiyordu. Polis sık sık işçileri taciz ederek yürüyüşü engellemeye ve olay çıkartmaya çalıştı. GİSBİR önüne gelindiğinde, Limter-İş yöneticileri, tersane patronlarının temsilcileriyle görüşme talebinde bulundu. Ancak GİSBİR'in önündeki güvenlik görevlileri, "içerde yetkili kimsenin olmadığını ve muhatap aranıyorsa bunun emniyet müdürleri olduğunu" söyleyerek sendikacıları polisle karşı karşıya bıraktılar.

Bir süre GİSBİR önünde beklendikten sonra basın açıklamasına geçildi. Açıklamayı yapan Limter-İş genel sekreteri Kamber Saygılı şöyle konuştu: "Dün ölümlerimizin sayısı 94 oldu. Tersane patronları böyle korunduğu, yargılanmadığı sürece, Çalışma Bakanlığı tersanelere gelip bir sorun görmediğini, iş güvenliğinin alındığını söyledikçe ölümler devam edecektir. Yeri geliyor işçiler öldüğünde dalga geçerek «sabah çok yemiş, kalp krizi geçirmiş ölmüş» diyorlar. Dün iş cinayetinin yaşandığı Selah Tersanesinin sahibi Erkan Selah geçen yıl GİSBİR başkanı idi ve iş cinayetlerinin işçilerin cahilliğinden kaynaklandığını söylüyordu. Şimdi aynısını yeni GİSBİR başkanı Murat Bayrak, Çalışma Bakanı ve Başbakan da söylüyor. GİSBİR konfederasyonumuzla görüşme yapmıyor. Taleplerimiz hâlâ aynı yerde duruyor. Bugün az kişi olabiliriz ancak gelecekte daha güçlü geleceğiz. Binlerle geleceğiz."

İşçiler sık sık "İnsanca çalışmak istiyoruz", "Artık ölmek istemiyoruz", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Tersane işçisi köle değildir", "İşçiler birleşin ölümleri durdurun", "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganlarını attılar.

Şunu bilelim ki, bizler birleşmedikçe ve sabırla ve inatla örgütlenmedikçe, taleplerimiz yerine getirilmeyecek ve ölümler devam edecek. Biz işçilerin tek dayanak noktası örgütlülüğümüzdür. Eğer örgütlüysek karşımızda hiçbir güç duramaz, ne patronlar ne de onların kolluk güçleri bize bir şey yapamaz. Örgütlüysek istediğimiz çalışma koşullarını, iş

güvenlik önlemlerini ve insanca çalışma hakkımızı elde ederiz. Örgütlü değilseniz sağlıksız koşullarda, ölümlerle burun buruna çalışmaya devam ederiz. İşçi kardeş, örgütlen ve çevrendekileri de örgütlen ki haklarımızı elde edebilelim ve insanca koşullarda çalışabilelim! ■

Farplas'ta İşçi Kıyımı

Taysad Organize Sanayi Bölgesindeki Farplas Otomotiv'de sendikalaşma mücadelesi yürüten işçiler işten atılıyor. İlk olarak 6 işçinin işten atılmasıyla başlayan süreç, başka işçilerin de atılmasıyla devam ediyor. İlk işçi kıyımını takiben şu an atılan işçi sayısı 45'i buldu.

Yoğun çalışma temposu ve fazla mesailer sonucunda yaşanan ölümlere dönen işçiler, artık buna bir dur demek için sendikalaşma mücadelesine giriştiler. Fakat bu girişimi öğrenen patron ve vekilleri, işçiler üzerindeki baskılarını arttırmaya ve onları adeta göz hapsine almaya başladılar. İşten atılmalarının başladığı gün vardiyalarına giden işçiler, Gebze Organize Sanayi Bölgesi girişinde durdurularak kimlik kontrolünden geçirildiler. Daha sonra yaklaşık 5 saate varan sorgulamaların ardından, önce 6 işçinin işine "performans düşüklüğü" gerekçesiyle son verildi. Ertesi gün ise sorgulanan işçi sayısı daha da arttı ve çıkarılan işçi sayısı 45'e dayandı. Baskılara dayanamayıp ayrılanlarla birlikte son süreçte 70 civarında işçi işinden oldu.

Dayanılmaz çalışma koşulları ve düşük ücretlerin sendikal mücadeleyi ivmelendirdiği açıktır. Fakat bu mücadelenin başarıya ulaşabilmesi için işçi sınıfının geçmiş deneyimleri temelinde doğru taktikler izlenmesi, sınıf dayanışması ağlarının örülmesi ve militan bir mücadele yürütülmesi zorunludur. ■

Bosal-Mimaysan'da İşçiler Kazandı!

Bosal-Mimaysan, Gebze'nin Pelitli köyünde kurulu bulunan ve Ford, Honda gibi büyük otomobil tekellerine ezgost üreten bir fabrika. İki yıldır DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu bu fabrikada yaklaşık bir aydır oldukça hareketli günler yaşanıyor. Geçtiğimiz haftalarda Mimaysan patronu, Birleşik Metal-İş'e üye işçileri Türk Metal'e üye yaparak bu sendikayı fabrikaya sokmaya çalışmış, fakat başarılı olamamıştı. İşçiler militan mücadeleleri sonucunda patronun oyunlarını püskürtebilmişlerdi. Fakat 3 Nisanda, biri temsilci 6 işçinin iş sözleşmeleri patron tarafından haksız gerekçelerle feshedildi. Buna karşın, atılan bu 6 işçi, sendikalarının ve içerdeki işçilerin desteğini alarak, işlerine geri dönebilmek için fabrika önünde direnişe geçtiler.

Bu arada, dışarıda direnişe geçen işçi arkadaşlarını tekrar işe aldırabilmenin önemini farkında olan işçiler de içerde üretimi oldukça yavaşlatarak onlara destek veriyorlardı. Ayrıca işe giriş ve çıkış saatlerinde toplu bir şekilde fabrikaya alkışlar ve sloganlarla giriyorlardı.

22 Nisan Salı günü, Birleşik Metal-İş temsilcileri ile Bosal patronu arasında bir görüşme gerçekleşti. Görüşmelerde sendika yönetimi, işten atılan işçilerin işe geri alınmasını ana talep olarak ortaya koydu. Fakat patron bu haklı talebi

reddetti. Hatta işçilere alacakları tazminatın iki katını verebileceğini ama hiçbirini işe geri almayacağını belirtti. İşçiler bu teklifi kabul etmedi ve tepki olarak açlık grevine gideceklerini söylediler. Bunun üzerine sendika yönetimi ve patron arasında Perşembe günü için bir görüşme daha kararlaştırıldı. Direnişteki işçilerin açlık grevi de, tekrar görüşme kararı alınması sonucu durduruldu.

24 Nisan günü saat 16'da işçiler kortej oluşturup ıslıklar ve alkışlarla paydos ettiler. Saat 16:30'da Birleşik Metal-İş sendikası yöneticileri, atılan 6 işçinin tekrar işe alındığını ve direniş boyunca geçen zaman zarfındaki ücret kayıplarının da ödeneceği haberini işçilere duyurdu. Bu kararı işçiler alkışlarla karşıladılar. Görüşmeler sonucunda, Birleşik Metal-İş'in örgütlülüğünü kırmak için işe alınan işçilerin işten çıkartılmalarına da karar verildi.

Bosal-Mimaysan'da yaşananlar bir kez daha gösterdi ki, işçiler ancak mücadele ettiğinde kazanabilirler. Bosal-Mimaysan işçilerinin direnişi, işçilerin birlikte hareket edebildiği koşullarda kazanılabileceğini göstermesi açısından güzel bir örnektir. Kuşkusuz üretimdeki işçilerin destekleri olmasaydı bu kazanım elde edilemezdi. Ama Bosal-Mimaysan işçileri örnek bir dayanışma gösterip birlikte kazandılar. Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

Acerer Grevcilerini Ziyaret Ettik

Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Acerer Döküm fabrikasında grev devam ediyor. 25 Aralıkta greve çıkan işçileri, ÜİD-DER Gebze temsilciliğinden bir grup arkadaşla birlikte, grevin 125. gününde ziyaret ettik. Birleşik Metal-İş sendikasının dört yıldır örgütlü olduğu Acerer Döküm'de, saat ücretinin düşük olması, patronun ikramiyeleri azaltmaya çalışması ve fazla mesai ücretlerinin düşürülmesini dayatması nedeniyle greve çıkmıştı.

Yapmış olduğumuz ziyaretimizde, grev gözcüsü işçi arkadaşımızdan geçen süreçle ilgili bilgi aldık. Grev gözcüsü işçi kardeşimiz konuşmasında şunları ifade etti: "Fabrika önünde iki kişi 24 saat dönüşümlü nöbet tutuyoruz. Bunun yanı sıra bölgedeki sendikalar ve fabrikalardan işçi arkadaşlar ziyaretimize geliyor. Bizler de çevremizdeki grev ve denişleri ziyaret edip sesimizi duyurmaya çalışıyoruz. Grevin 125. günündeyiz, işve-

ren hâlâ taleplerimize cevap vermedi. Ama bizler mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz."

Bizlerse, grev ve direnişlerin biz işçilerin mücadele bayrağı olduğunu, ÜİD-DER'li işçiler olarak grev ve direnişte olan işçi arkadaşlarımızı yalnız bırakmadığımızı söyledik. Daha sonra grev yerinde beraber demlediğimiz çaylarımızı içerek sohbetimize devam ettik. İçinden geçmekte olduğumuz sürece nasıl bakmamız gerektiğini değerlendirdik. Ardından ÜİD-DER'in İşçi Dayanışması bültenini tanıtarak grev yerinden ayrıldık. ■

Desa İşçileri İçin Basın Açıklaması

Düzce Organize Sanayi Bölgesinde bulunan Desa Deri'de, 40 işçi, sendika üyesi oldukları için geçtiğimiz günlerde işten atıldı. Deri-İş sendikası, 8 Mayıs'ta, işten atılan işçilerin geri alınması ve sendikal haklarının tanınması için Sefaköy'deki Desa fabrikası önünde bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasına, Tuzla deri işçilerinin yanı sıra Türk-İş ile DİSK'e bağlı çeşitli sendikaların yöneticileri de katıldı.

Türkiye'nin en büyük deri firmalarından biri olan Desa Deri, Sefaköy, Çorlu ve Düzce'de bulunan fabrikalarında Mark&Spencer, Prada gibi ünlü uluslararası markalar için üretim yapıyor. Firmanın 2007 yılını 87 milyon dolarlık ciro ile kapatmasına ve yurtdışında 10, Türkiye'nin çeşitli yerlerinde yüzlerce mağazası bulunmasına rağmen, Desa işçileri çok kötü koşullarda çalışmaktalar. Sadece Düzce fabrikasında 600'ü aşkın işçi çalıştıran Desa, Düzce'nin teşvik bölgesi olmasından da faydalanarak işçileri sabahın 8'inden gece geç saatlere kadar, hatta sabahlamalar yaptırarak, hiçbir sosyal hak olmaksızın, asgari ücretle çalıştırıyor. İnsanlık dışı muamelelere maruz kalan Desa işçileri çalışma koşullarının değişmesi için Deri-İş sendikasına üye oldular. Ancak sendikalaşma faaliyetinin farkına varan Desa yöneticileri, sendikalı olduğunu tahmin ettikleri işçileri tek tek sorguya almaya başladı. 29 Nisandan bu yana işçileri baskıyla yıldırırmaya çalışan Desa yönetimi, fabrikaya noter getirip "af yasası çıkardığını" söyleyerek sendika üyesi işçileri istifa etmeye zorluyor. Desa patronu, istifa etmeyen 40 sendika üyesi işçiyi de işten çıkarmış bulunuyor. Polis baskısına da maruz kalan işçiler, patron-devlet işbirliğiyle yıldırılmaya çalışılıyorlar.

Desa işçilerinin yaşadıkları sorunlara yönelik basın açıklamasını yapan Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi, "Anayasal haklarını kullandıkları için Desa işçileri ve bizler suçlu muamelesi görüyoruz. Tekrar işe dönmek için fabrika önünde bekleyen 40 üyemiz, işten atıldıkları

ları günden bugüne emniyet güçlerinin baskısına maruz kalmakta, iki gündür de gözaltına alınmaktadır. Desa işvereni, işçileri fabrikayı kapatmakla tehdit ediyor. Bizler fabrikaların kapanmasını değil, çalışanların anayasal ve yasal haklarına saygı göstermesini bekliyoruz" dedi.

Konuşmalar sırasında sık sık "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Desa'da sendika olacak başka yolu yok", "Sendikal hakkımız engellenemez", "Desa işçisi yalnız değildir", "Baskılar bizleri yıldırırmaz", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganları atıldı. Basın açıklamasından sonra, polis ablukasına rağmen otobüslere kadar slogan atılarak yüründü ve Deri-İş sendikasına gidildi.

İşçi sınıfının geçmişte nice bedeller ödeyerek elde ettiği sosyal kazanımlar bugün pervasızca gasp ediliyor. İşte tam da böylesi bir dönemde, hele de Düzce, Çorlu gibi sendikal örgütlülüğün olmadığı bölgelerde işçi sınıfının örgütlülüğünü sağlamaya çalışmak oldukça anlamlıdır. İşçiler en temel demokratik hakları olan sendikalaşma hakkını elde etmek için bile birçok zorlukla karşılaşılıyorlar. Bu zorlukların üstesinden gelebilmenin tek yolu birliktelikten ve işçi sınıfının dayanışmasından geçiyor. ■

Gebze'de Pippa Bacca İçin Basın Açıklaması

16 Nisan günü Gebze'de Emekçi Kadınlar Platformu, tecavüz edilerek öldürülen İtalyan barış gelini Pippa Bacca ve kadınların yaşadığı sorunlar konusunda bir basın açıklaması yaptı. Pippa tüm dünyada insanların dost olduklarını göstermek için başladığı yolculuğunu Filistin'de sona erdirecekti. Ama Türkiye'de vahşice katledildi.

Basın açıklamasında, Türkiye'deki yasaların kadının yaşadığı sömürüyü, şiddeti desteklediği dile getirildi. Basın açıklamasına Eğitim-Sen, UID-DER, ESP, EMEP, ÖDP ve DTP'li yaklaşık elli kişilik bir grup katıldı. "Cinsel, Sınıfsal, Ulusal Sömürüye Son", "Hepimiz Pippa'yız, Barıştan Yana-

yız" sloganları hep birlikte atıldı.

Şunu unutmamak gerekiyor ki, tüm sorunlarda olduğu gibi kadın sorununda da gerçek çözümün yolu ancak toplumsal devrim ile açılabilir. Bugün bir yandan kadını sözde kutsayan, diğer yandan ise onu üretimde alabildiğine sömüren, cinsel tacize, dayaağa maruz bırakan, erkek egemen kapitalist sömürü düzenidir. Kapitalist toplumda kadının kurtuluşu mor çatı gibi kurumlarla sağlanabilecek bir sorun değildir. Kadının kurtuluşu da tıpkı işçi sınıfının kurtuluşu gibi, işçi sınıfı kadınıyla erkeğiyle kapitalist sömürü düzenine son verdiğinde mümkün olacaktır. Kapitalist sistem yıkılıp sınıfların ortadan kalktığı bir toplum inşa edilirken, kadınlar da eşitlik ve özgürlük dolu bir hayata gözlerini açacaklar ve yaşadıkları tüm sorunlardan kurtulmuş olacaklar. Kurtuluşumuzun reçetesi belli; örgütlenip kapitalist sistemi yıkmak. Başka çaremiz yok. ■

Birimize Yapılan Hepimize Yapılmıştır!

ABD’de 1 Mayıs’ta 25 Bin Liman İşçisi İş Bıraktı

1 Mayıs tüm dünyada işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kitlesel işçi gösterileriyle kutlanırken, bu eylemlerin en anlamlılarından biri de Amerika’da gerçekleştirildi. ABD’de Uluslararası Yükleme, Boşaltma ve Depolama Sendikasında (ILWU) örgütlü olan 25 bin liman işçisi 1 Mayıs’ta “**Barış Yoksa İş de Yok**” şiarıyla iş bıraktı. Afganistan ve Irak’ta yürütülen savaşa ve işgale derhal son verilmesini isteyen işçiler, bu savaşın, işçi sınıfının çocuklarının ve Iraklı sivillerin hayatının petrol uğruna harcandığı emperyalist bir savaş olduğunu vurguladılar. 29 limanda 8 saat boyunca iş bırakan işçiler, 1 Mayıs’ta ailelerinin ve diğer sektörlerden işçilerin de katıldığı kitlesel bir miting düzenlediler.

Mitinge pankart, döviz ve ellerindeki kanca ile katılan işçiler, attıkları sloganlarla hükümetin emperyalist savaş politikasını protesto ettiler. “**Birimize Yapılan Hepimize Yapılmıştır**” yazılı pankart ve dövizler taşıyan işçiler, tüm dünya işçi sınıfına dayanışma mesajlarını gönderdiler. Mitingde, Irak’taki liman işçileri sendikasıdan gelen bir mesaj da okundu. Mesajda, Iraklı işçilerin Amerikalı liman işçileriyle dayanışmak üzere iki limanda iş bıraktıkları ifade ediliyordu.

Böylece Amerikalı liman işçileri 1 Mayıs’ın doğduğu topraklarda günün anlamına en uygun eylemlerden birini gerçekleştirmiş oldular. Dünya kapitalizminin ana üssü olan bu ülkede mücadeleciler işçilerin de olduğunu hatırlattılar.

Fransa’da Liman İşçilerinden Uyarı Grevi

Fransa’nın en büyük 7 limanında işçiler hükümetin limanlara yönelik “reform” paketini engellemek için 23 Nisanda bir günlük uyarı grevine gittiler. Hükümetin uygulamaya koymaya hazırlandığı “reform” paketi, liman-dok ekipmanının özel şirketlere satışını ve liman işlerinin bir bölümünün özel şirketlere devrini içeriyor.

İşçiler, Fransa’nın en büyük limanı Marsilya Fos ve Lavera terminallerinde 67 gemiyi bloke ettiler. En büyük konteyner terminali Le Havre’de ise 24 saat hiçbir hizmet verilmedi. İşçiler bu grevi “reform” paketinin Sarkozy’ye sunulacağı gün düzenleyerek hükümeti uyardılar. Paket geri çekilmezse uyarı mahiyetindeki 1 günlük grevin devamının geleceğini ve gerekirse tüm ülke ekonomisini felç edeceklerini ilan ettiler.

Fransız liman işçileri, özelleştirmeye karşı 20 yıldır devam eden militan mücadeleleriyle burjuva hükümetleri de-

falarca geri adım atmak zorunda bıraktılar. Daha geçen yıl Marsilya liman işçileri benzer bir saldırıyı 17 günlük grev sonucunda geri püskürttüler. 1992’de 170 gün süren ve limanların özelleştirilmesine kapı açan yasanın iptal edilmesi ile sonuçlanan büyük grev ise hâlâ hafızalarda. Ancak, burjuvazi geri adım atmak zorunda kalsa da planlarından asla vazgeçmiyor ve belirli bir süre geçtikten sonra planını tekrar gündeme getiriyor. İşçilerin örgütlülüğünün zayıf olduğu anların fırsatını kolluyor.

Sermaye hükümeti, bölgedeki diğer limanların büyüyecek daha fazla önem kazanması ve bu nedenle Fransa’nın sektördeki payının giderek azalmasından işçileri sorumlu tutuyor. Bu yüzden de, işçilerin örgütlülüğünü dağıtarak onları daha kötü çalışma koşullarında, daha düşük ücretlerle çalıştırmak ve böylece diğer ülkelerle rekabet gücünü arttırmak istiyor.

Güney Afrikalı İşçiler Silah Gemisini Bloke Etiler

Uluslararası Taşımacılık İşçileri Federasyonu (ITF), Zimbabve’ye silah taşıyan Çin bayraklı An Yue Jiang adlı gemiyi 24 Nisanda bloke ederek bir gemi dolusu silahın Zimbabve’de muhtemel bir soykırımda kullanılmasını engelledi. Güney Afrika liman işçileri, geminin yükleme ve tahliyesine izin vermedikleri gibi, geminin limanı terk etmesine de müsaade etmediler. Silahların Mugabe rejimi tarafından Zimbabve halkına karşı kullanılacağına kimsenin şüphesi yok. Çin’de bir devlet şirketi olan Cosco tarafından kiralanan ve yüklenen gemi, çeşitli ateşli silah ve mühim-

matın yanı sıra çok sayıda pala taşıyordu.

Yakın geçmişte Ruanda'da emperyalist devletlerin sağladığı silahlarla milyonlarca Tutsinin nasıl birkaç haftada katledildiğini hepimiz hatırlarız. Bu katliama Çin devleti yine gemiler dolusu pala göndererek katkıda bulunmuş ve aynı diğer silah tüccarı emperyalist devletler gibi olayların ardından timsah gözyaşları dökmüştü.

Güney Afrikalı işçiler gemiyi bloke ederek böylesi olaylar karşısında alınması gereken doğru tutuma işaret ettiler.

İsveç'te Sağlık İşçileri Grevde

İsveç'te sağlık işçileri 21 Nisandan beri grevde. Çeşitli hastanelerden binlerce hemşirenin, ebenin, laborantın ve radyoloji teknisyeninin katıldığı grev, işçilerin ücret taleplerinin karşılanmaması üzerine başlamıştı. Bu grev yine bir İskandinav ülkesi olan komşu Danimarka'da başını sağlık işçilerinin çektiği büyük kamu sektörü greviyle de örtüşmüş durumda. Danimarka'da da 100 bine yakın sağlık ve kreş işçisi 16 Nisanda greve gitmişti.

Grev halkın büyük çoğunluğunun da desteğini kazanmış bulunuyor. Yapılan anketlere göre halkın yüzde 85'i

grevi desteklemekte. Bunun sebebi geniş işçi kitlelerin de aynı sorunlardan mustarip olması ve mücadeleye atılan sınıf kardeşlerinin gerçekte kendilerinin de sorunlarını ifade ediyor olduğunun farkında olmaları.

İşçiler bu sektördeki asgari ücretin aylık 18000 krandan 22000 krona yükseltilmesini ve genel olarak da aylık ücretlere hem bu yıl hem de gelecek yıl aylık 1700 kron artış yapılmasını talep ediyorlar. Patronlar ve yerel ve merkezi yönetim yetkilileri ise işçilerin 3 yıllık yüzde 8,5 ücret artışıyla yetinmelerini istiyor. Grevin önemli bir özelliği sendikaların inisiyatifleriyle değil, öfkeli tabanın bastırması ve inisiyatif sonucunda başlatılmış olması. İşçiler sendika yönetimine isyan bayrağı açmış durumdadır. Sendika yönetimi hakem heyetinden gelen teklifi işçi delegelerine benimsetmeye çalıştığında, delegelerin teklifi yırtarak salonu terk etmeleri de bunun bir göstergesi. Grevdeki işçilerin beyanatları

ve söyledikleri şarkılar da mücadeleciler bir ruh hali içinde olduklarını gösteriyor.

Myanmarlı Göçmen İşçiler

Açlık ve devlet teröründen kaçmaya çalışan işçileri ölüm bir kamyonun kasasında yakaladı. Myanmar'dan iş bulma ümidi ile kaçan 121 kaçak işçinin tıktığı kamyon kasası Tayland'da açıldığında inanılmaz bir manzara ile karşılaştı. İçerde açlıktan ve havasızlıktan kırılmış bir işçi yığını vardı. Kasadan bazıları öleli günler olmuş 54 ceset çıkarılırken, sağ kalanlar hastaneye yatırıldılar.

Myanmar, bölgenin önemli petrol kaynaklarına sahip olan bir ülke. Ancak ülkenin doğal zenginliklere sahip olmasının emekçi yığınlarına en ufak bir faydası yok. Geçmişte emperyalist ülkelerin işgaline uğrayan ve sömürgeleştirilen bu ülke, bağımsızlığını kazanmasından bu yana, emekçiler üzerinde terör estiren cani bir askeri diktatörlükle yönetiliyor. Geçtiğimiz günlerde yaşanan son kasırgada 100 binden fazla insanın hayatını kaybettiği Myanmar'da, askeri diktatörlük, kendi iktidarını korumak için, gelen uluslararası yardımları engellemekte bile bir beis görmedi. Çok açık ki, tıpkı tüm dünyada olduğu gibi Myanmar'da da işçi ve emekçi yığınların kurutulmuşu, varlığını onların alınteri ve kanı üzerinden sürdüren kapitalist sömür düzeninin yerle bir edilmesinden geçiyor. ■

1 Mayıs Karanfilleri Anısına

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği olarak, ilk kez 25 Haziran 2006'da yaptığımız açılış etkinliğiyle merhaba demiştik siz işçi kardeşlerimize. Örgütlülüğümüzden gelen güç ve inançla attığımız ilk adımdan bu yana azımsanmayacak bir yol aldık ve mücadelemizi büyüttük. Hazırladığımız "1 Mayıs Karanfilleri" adlı tiyatro etkinliği, ne kadar yol aldığımızın da bir göstergesiydi.

13 Nisanda Avrupa yakasında, 20 Nisanda ise Anadolu yakasında sahneye koyduk oyunumuzu. Oyun, 1 Mayıs'ın ortaya çıkışını, 1886'da Amerika'da 16 saate varan ağır çalışma koşullarına karşı işçilerin verdiği 8 saatlik işgünü mücadelesini ve dönemin işçi önderlerinin burjuvazinin tezgâhladığı kanlı oyunlarla nasıl katledildiğini anlatıyordu. Oyunu sahneleyenler de izleyenler de işçilerdi. Her iki yakada da katılım ve coşku muazzamdı. Her iki salon da yüzlerce işçiyle dolup taşı, bine yakın işçi oyunumuzu izledi. Oyunu izleyen 7'den 70'e herkes çok etkilenmişti. Bugün

insanların duyarsızlığından ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığından şikâyet eden '77 1 Mayısına katılmış bir işçi, "sayenizde '77 ruhunun ölmediğini gördüm, bana o coşkuyu tekrar hissettirdiniz" diyordu. Çocuğuyla beraber oyunu izlemeye gelen bir anne, tiyatrodan sonra çocuğuna soruyordu: "İşçiler 1886'da niçin mücadele etmiş oğlum?" Çocuğun cevabı hazır: "8 saat iş, 8 saat uyku, 8 saat canın ne isterse!"

İnsanları tiyatroya davet ederken bir işçi tiyatrosu olduğunu, profesyonel olmak gibi bir kaygımızın olmadığını söylüyorduk. Yine oyunu izleyenlerden genç bir işçi arkadaş "siz kendinize amatör diyerek haksızlık ediyorsunuz, bu gerçekten profesyonel bir oyun" diyordu. Bizim için bu cümlelerin anlamı şuydu aslında: "Bu ancak örgütlü işçilerin yapabileceği bir etkinlik!" Sadece oyun değil salonun dekoru, kitap ve yemek standı, çocuklarla ilgilenen arkadaşların olması, otobüslerin ayarlanması vs. bütün organizasyon örgütlü işçilerin eseri. Hepsisi de amatör oyuncular olan işçi arkadaşlarımız, adeta burjuva "seçkin"lerin o kendini beğenmiş tavırlarına ve işçileri "ayak takımı" olarak gören alaycı bakışlarına da bir cevap vermişlerdi. Çünkü sahneye yürekleriyle, coşkularıyla ve bize 1 Mayıs'ı miras bırakanların yenilmez azmiyle çıkmışlardı.

Çoğu vardiyalarından çıkıp gelmişti oyuna ve doğru dürüst prova yapma şansları bile olmamıştı. Her biri 10-12 saat çalışıp, bazen de uykusuz kalıp yaptılar provalarını. Burjuvazinin emrine amade sanatçıların sahip oldukları olanaklara sahip değillerdi belki, ama içlerinde, 1 Mayıs'ı yaratan geçmiş işçi kuşaklarının sınıf coşkusu ve yaratıcı enerjisi vardı. Gittikçe soysuzlaşan ve yozlaşan burjuva kül-

türe karşı işçi sınıfının devrimci kültürünü ve anlayışını yansıttılar bizlere. İşçileri televizyon başında aptallaştıran ve mücadeleden alıkoyan anlamsız programlardan çok farklı olarak, işçi sınıfının mücadele tarihinden bir kesit sundular. Oyunun dekorlarını kendi elleriyle yaptılar ve taşıdılar. Dekorları süsleyen resimleri kendi elleriyle çizdiler. Kostümleri hazırladılar, birbirlerinin makyajlarını yaptılar. Dünyayı burjuvazi için şekillendiren eller, bu kez kendileri için çalıştı ve üretti. Adeta her şeyi yoktan varettiler.

Oyunun kahramanlarından birisi olan ve 122 yıl önce hakkında idam kararı verilen August Spies, "...eğer bizi asarak tahakküm altındaki milyonların, sefalet içinde çalışan ve kurtuluşu bekleyen milyonların bu hareketini, işçi hareketini ezebileceğinizi umuyorsanız, eğer düşünceniz buysa, o zaman asın bizi. Burada bir kıvılcımı yok ediyorsunuz, ama şurada, burada, arkanızda ve önünüzde, her yerde alevler yükselecek. Bu gizli bir ateş ve bunu asla ve

asla söndüremeyeceksiniz" demişti. 122 yıl boyunca dünyanın her yerinde defalarca kendini gösteren bu ateşin halen sönmediğinin en canlı kanıtlarından biri de, bu sözü tekrarlayan oyuncu arkadaşımızın dakikalarca ayakta alkışlanmasıydı. İzlemeye gelenler kendilerini öylesine kaptırdılar ki oyuna, devrimci işçi önderleriyle tek vücut oldular adeta, onlarla birlikte haykırdılar sloganları ve onlarla birlikte karşı durdular düzenin savunucusu burjuva uşaklara. Onlarla birlikte küfrettiler, yuhladılar düzenin bekçilerini. Ve onlarla birlikte bir kez daha öldüler, işçi sınıfının yüreğinde ölümsüzlüğü tatmak üzere. Ağzına kadar hınca hınç dolu salonda bulunan insanlar, boğazlarında düğümlenen seslerini yüreklerinden gelen öfkelerinin verdiği güçle haykırdılar, tek yürek ve tek ses söylediler 1 Mayıs marşının dizelerini: "Gün gelir, gün gelir, zorbalık kalmaz gider. Devrimin şanlı yolunda bir kâğıt gibi erir gider!"

Evet dostlar, Amerikan işçi sınıfının 122 yıl önce tutuştuğu mücadele ateşi şimdi UİD-DER'de de yükseliyor. Bu ateşi büyütecek ve yayacak olansa örgütlü işçilerdir. Bu yüzden sizleri de davet ediyoruz UİD-DER çatısı altına, örgütlenmeye, mücadele etmeye ve bu ateşi büyütmeye!

Yıkımlara Karşı Gücümüz Birliğimizdedir!

■ Gülsuyu'ndan bir tekstil işçisi

Kentsel dönüşüm projesi kapsamında yıkımların gündemde olduğu Başibüyük Mahallesi halkı iki ayı aşkın bir süredir devam eden bir direniş sürdürüyorlar. Bizler de ÜİD-DER olarak direnişte olan mahalleyi ziyarete gittik. Çadırların olduğu yere geldiğimizde ilk duyduğum sözler şunlar oldu, “bunların hepsi gencecik insanlar, bizlerin sizin gibi gençlere ihtiyacımız var.”

Evet, bizler ÜİD-DER çatısı altında örgütlü olan gencecik işçilerdik. Mahallede direnişte olan analarımız, babalarımız yaşlarındaki insanlar bizleri görünce oldukça duygulandılar. Aynı zamanda bu gençlerin onların mücadelesine sahip çıkıyor olmasının da şaşkınlığını yaşıyorlardı. Derneğimiz adına bir konuşma yapan arkadaşımız, bizlerin bu mücadeleyi sadece onların mücadelesi olarak görmediğini, bugün onların başına gelenlerin aslında yarın bizleri de bulacağına farkında olduğumuzu, sadece yıkımların değil bu sistemdeki tüm sorunların, grevlerin, direnişlerin de takipçisi ve savunucusu olmayı amaç edinmiş bir dernek olduğumuzu vurguladı. Sonrasında direnişle ilgili genel bir bilgi verildi bizlere.

Ben mahalleye giderken oradaki direniş sürdüren herkesin nasıl duygular içerisinde olduğunu ve bizleri nasıl karşılayacaklarını biraz tahmin ediyordum. Ben de bir grev deneyimi yaşamıştım ve bu destek ziyaretlerinin bizler açısından önemini biliyordum. Ama doğru söylemek gerekirse tahminimden daha coşkulu bir karşılama oldu. Sloganları-

mızı hep bir ağızdan haykırdık, “Başibüyük halkı yalnız değildir”, “Yıkımlara karşı gücümüz birliğimizdir” diye. Bizleri Alevi, Sünni Türk, Kürt, başı kapalı ya da açık diye bölme-ye çalışan burjuvazinin tüm oyunları mücadele alanlarında iflas ediyor. Görülmeye değerdi oradaki kadınların coşkusu, kararlılığı. “1 Mayıs'ta da alanlarda olacağız, sesimizi oradan da duyuracağız” diyorlardı. Ziyaretimiz bitip ayrılma zamanı geldiğinde mahalle halkı “sizleri uğurlayalım, çadırların oradan başlayıp mahallenin aşağısına kadar birlikte yürüyelim” dediler. Kadını, erkeği, yaşlısı genci ve mahallenin afacan çocukları çevremizi sarıp bizlerle birlikte yürümeye başladı. Arkadan kol kola girmiş mahallenin kadınlarının sesi yükselmeye başladı: “Başibüyük bizimdir, bizim kalacak!” Sesimizi seslerine kattık bizler de. Önden yaşlıca bir amcadan yükseldi bu kez ses: “Susma sustukça sıra sana gelecek!”

Hep söylenen bir şey vardır: “En acı öğrenme yolu yaşayarak öğrenmektir, çünkü bedel ödersin, ama en etkili öğrenme yolu da budur, çünkü gerçekten öğrenirsin.”

Bugün Başibüyük'te yaşananlar orası ile sınırlı kalmayacak dostlar. Kentsel dönüşüm projesi sadece İstanbul'u değil tüm Türkiye'yi kapsayan ve sermayeye büyük rant kapıları açacak olan bir proje. Bugün Başibüyük halkının verdiği mücadeleye sahip çıkmaz, bu mücadelede onları yalnız bırakırsak yarın bizlerin başına geldiğinde de yanı başımızda kimseyi bulamayız. Bizler işçiler olarak işyeri sorunlarımızda nasıl ortak hareket etmeyi, mücadeleyi birlikte omuz omuza vermeyi kendimize yol edinmeliyse, yıkımlar karşısında da birlikte hareket etmeli, direnenlerin yanında olmalıyız. Bizleri kurtuluşa götürecek tek yol birlikte ve örgütlü vereceğimiz mücadeledir.

Yıkımlara Karşı Gücümüz Birliğimizdedir!

1 Mayıs Coşkusunu ÜİD-DER'le Yaşadım

■ Kartal'dan bir tekstil işçisi

Her sene olduğu gibi bu sene de 1 Mayıs yaklaşırken heyecan içindeydik. Çünkü yumruklarımızı havaya kaldırıp taleplerimizi ve sömürüye olan kinimizi haykırdığımız, dünyadaki tüm sınıf kardeşlerimizle aynı anda aynı coşkuyu yaşadığımız bir gündü 1 Mayıs. Hiçbir güç bu coşkuyu elimizden alamazdı.

1 Mayıs alanında bizlere gereken her şey, hep beraber ve coşkuyla hazırlandı. Önlükler ve flamalar dikildi, pankartlar hazırlandı, sloganlar ve marşlar yeniden hatırlandı. Çevremizdeki herkesi bu coşkuyu bizimle yaşamaya davet ettik. Çalışma yürüttüğümüz mahallelerde afişlemeler yaptık Bu afişlerle daha geniş kesimleri burjuva düzenin saldırılarına karşı 1 Mayıs alanlarına çağırdık.

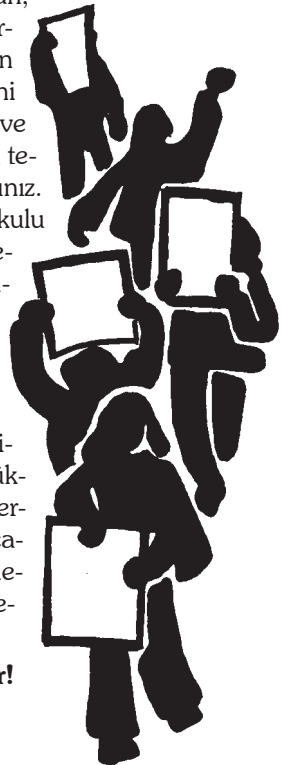
Nihayet o gün gelip çatmıştı. Tüm temsilciliklerimizden gelen arkadaşlarımızla beraber alana gittik. Alanda kortejimiz oluştuğunda manzara görülmeye değerdi. Kıpkızıl bir zincir gibiydik. Üzerimde ÜİD-DER görevli önlüğü vardı ve ben bundan gurur duyuyordum. Çevreden ilgi çok büyüktü. Korte-

jimize katılmak isteyenler öyle çoktu ki görevli arkadaşlarımız şapka ve flama yetiştirmekte zorlanıyordu.

Yürüyüşe geçtiğimizde beni duygulandıran, coşkuma coşku katan küçük bir olayı da sizlerle paylaşmak istiyorum. Kortejimize yaklaşan işçi bir kadın benden derneğimizin bültenini istedi. Onu görevli arkadaşına yönlendirdim ve elinde bültenle geri döndüğünde “Sizlere çok teşekkür ediyorum. Bana ‘80 öncesini hatırlattınız. Gençliğimi hatırlattınız. ‘80 öncesinin o coşkulu işçi mitinglerinden çıkıp gelmiş gibisiniz” diyerek elimi sıktı. Çok mutlu olmuştum. Ona düşüncelerini bizimle paylaşabileceği web sitesi adresimizi verdim ve dernek şubemizin yerini tarif ettim. Bizi mutlaka bulacağını söyleyerek ayrıldı oradan işçi ablamız.

‘80 öncesinin işçi mitingleri, 15-16 Haziranlar, grevler, direnişler, fabrika işgalleri, yükselen bir işçi hareketi... Elbette bizler o günlerden de öğreniyoruz ve benzer günler yaşayacağız. ÜİD-DER'le yürümeye ve mücadeleye devam ettikçe daha da güzel günler göreceğiz. İyi ki varsın ÜİD-DER!

ÜİD-DER Yürüyor, Mücadele Büyüyor!

Sesimiz Gebze Sokaklarında Yankılandı

■ Aydınlı'dan ÜİD-DER'li işçiler

Patronlar sınıfı ve onun kolluk güçlerine inat sanayinin önemli merkezlerinden biri olan Gebze'nin sokaklarında işçi sınıfının sesini dosta düşünmana duyurduk. ÜİD-DER ikinci yılında da kortejinin sahip olduğu canlılıkla, coşkuyla, disiplinle 1 Mayıs'ın nasıl kutlanması gerektiğini göstermiş oldu. Yoldan geçenler, balkonlarından bakanlar, kadınıyla, erkeğiyle, çocuğuyla, yaşlısıyla yediden yetmişe herkes, hem büyük bir coşkuyla hem de büyük bir öfkeyle sloganlar atan kortejimizi ilgiy-

le, dikkatle seyrediyorlardı. Özellikle kortejimizin muazzam bir düzen içerisinde hareket etmesi ve kıpkızıl flamlarla adeta bir nehir gibi sokaklardan akması dikkatleri üstüne çekmesini sağlıyordu. Bu sistemin egemenlerinin sadece bu 1 Mayıs öncesinde yarattığı öfkeyi değil, işçi sınıfının çok uzun yıllardır biriktirdiği öfkeyi taşıyarak miting alanına doğru akıyorduk.

Sloganlarımızla hem taleplerimizi haykırıyorduk, hem de bunların gerçekleşmesi için ne yapmamız gerektiğini. Düşmanımıza bu düzene olan öfkemizi haykırıyorduk, dostlarımıza, yani işçi emekçi kardeşlerimizeyse, birlikte mücadele etmemiz gerektiğini, tek kurtuluşun mücadelede olduğunu anlatıyorduk sloganlarımızla.

Derneğimizin adını ilk kez duyan ve ne zaman açıldığımızı soran birçok insanla karşılaştık. Adını ilk defa duyduk-

ları derneğimizin henüz ikinci 1 Mayıs'ında alanda böyle coşkulu yer almasının yarattığı şaşkınlık ve memnuniyet ifadesini görüyorduk yüzlerinde. Diğer insanların da kortejimize katılmak istemeleri bize işçi sınıfının disiplininin miting alanlarına yansıtılmasının ne kadar önemli olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. Adımızı ilk kez duyanlar eminiz ki, bir daha asla unutamayacaklar.

1 Mayıs'ı işçilere kutlattırmamak için elinden geleni yapan burjuvaziye de unutamayacağı bir ders vermemiz gerekiyor. İşçi sınıfının kanını emip semiren burjuvazinin yeri çöp sepetidir. Onu ve onun düzenini tarihin çöp sepetine gönderebilmek için sesimize ses katmalıyız. Bu sene Gebze sokaklarında yankılanan sesimiz yakında rüzgâr olup bütün dünyaya yayılacak. Biz yürüyoruz, mücadelemiz büyüyor!

ÜİD-DER'e Teşekkürler

■ Gebze'den bir işçi eşi

ÜİD-DER iki senedir faaliyet göstermekte. Derneğin faaliyetlerini fırsatım oldukça takip ediyorum. Bazen de eşimden dinliyorum. Ben ilk zamanlar eşimin derneğe gitmesine çok kıızıyordum. Çünkü evde yalnız kalıyordum. Ama zamanla ben de derneğin faaliyetlerine katılarak bilgilenmeye başladım. Sağlık seminerleri olsun, işçilerin nasıl mücadele ederek bu zamanlara geldiklerini anlatan seminerler olsun, işçileri çok bilgilendirici etkinlikler. Oradaki arkadaşlarımız da birbirlerine karşı çok içten ve samimiler. Çünkü hepimizin sorunları aynı. Herkes aynı sorunları yaşıyor ve paylaşıyor.

En son 20 Nisanda "1 Mayıs Karanfilleri" adlı tiyatroya katıldım ve çok etkilendim. 1 Mayıs 1886'da yaşayan işçilerin mücadelelerini ve nasıl sorunlarla karşı karşıya geldiklerini öğrendim. Büyük patronların işçileri nasıl ezdiklerini, yerdeki paspasta farklı görmediklerini öğrendim. 1 Mayıs 1886'da işçilerin nasıl öldürüldüklerini gördüğümde bir an kendimi orada hissettim ve göz yaşlarıma hâkim olamadım.

Ben de işçi çocuğuyum. Annem fabrika işçisiydi. Babam kamu görevlisi idi. Ama bunların hiçbirini ben bilmiyordum. Çünkü evlenmeden önce ekmeğelden, su göldendi. Dünya bana toz pembe geliyordu. Evlendikten sonra çocuk çocuğa karıştım ve yavaş yavaş her şeyi anlamaya başladım. Geçimin nasıl olduğunu, iş koşullarının ve hayat şartlarının giderek daha da zorlaştığını gördüm.

Sevgili ÜİD-DER'liler, ben derneğinizde yapmış olduğunuz etkinliklerden dolayı sizlere ve beni dernekle tanıştıran eşime çok teşekkür ederim. Benim gibi düşünen kim bilir daha kaç kişi var. Bu faaliyetlerinizin devam etmesini isterim.

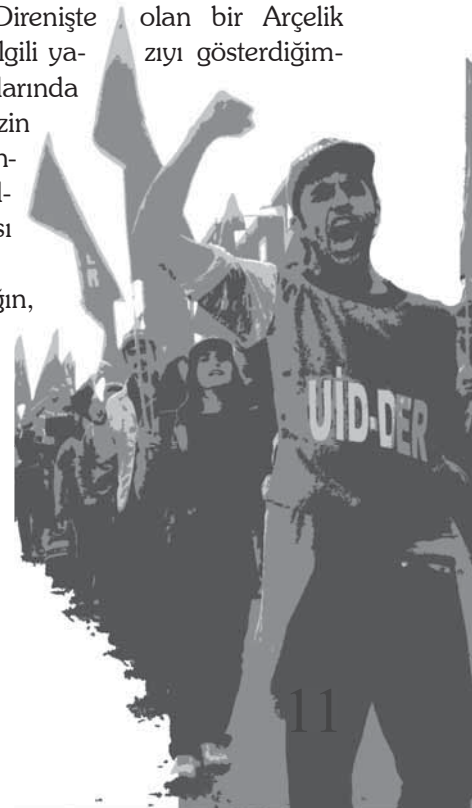
Yaşasın 1 Mayıs!

■ 1 Mayıs Mahallesinden bir işçi

Patronlar sınıfının biz işçilere yönelik saldırıları her geçen gün artıyor. Her geçen gün sosyal haklarımız gasp ediliyor, sömürü, işsizlik, açlık, yoksulluk artıyor. Emperyalist savaş giderek daha da yayılıyor. 2008 1 Mayıs'ına da tüm bu saldırılara dur demek için katıldık.

Bu 1 Mayıs bizim için diğer 1 Mayıslardan farklıydı. Derneğimizin Nisan ayında ilk sayısı çıkan İşçi Dayanışması bültenimizi alandaki tüm işçi arkadaşlarımızı da dağıttık. Kortej kortej dolaşarak, Türkiye'deki ve dünyadaki işçi haberlerinin ve işçi sınıfı tarihimizi anlatan yazıların yer aldığı bültenimizi işçilere tanıttık. Bültenimiz işçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Direnişte olan bir Arçelik işçisine kendi direnişleriyle ilgili yazıyı gösterdiğimde çok sevinmişti. Yol kenarlarında bizleri izleyerek derneğimizin adını okumaya çalışan insanlara, bizleri daha iyi tanıyabilmeleri için İşçi Dayanışması bültenimizi verdik.

Biz işçiler özgür, eşit, açlığın, yoksulluğun ve savaşların olmadığı bir dünya için taleplerimizi yükselterek mücadeleye katılmalıyız. Yoksa sermaye sınıfı bize yaşanacak bir dünya bırakmayacak. Daha güçlü, örgütlü ve dayanışma içerisinde geçecek 1 Mayısılara...

Asiyeler, Cemileler ve Diğerleri...

■ Kartal'dan bir tekstil işçisi

A siye, Saliha, Hatun, Cemile, Naile, Remziye ve diğerleri... Çocuk sayılacak yaşta belki, ama ne çocuk bayramından haberleri var o 23 Nisan günü, ne de hayatın baharı sayılan gençliklerinden. Onların hepsi tarım işçisi. Bir traktörün römorkunda domates ekiminden dönüyorlar tam 32 kişi. Bir sulama kanalının yanında devriliveriyor traktör ve ikisi ağır olmak üzere yirmisi yaralanıyor. Haber ilk bakışta basit bir trafik kazası olmaktan başka bir şey ifade etmeyebilir çok insan için. Ama acaba öyle midir gerçekten? Kazada yaralananların ailelerinden başka kimseyi ilgilendirmeyen bir basit kaza mıdır yaşanan? Yoksa dünyanın neresinde yaşıyor olursa olsun tüm işçilere nasıl bir kaderin reva görüldüğünün ve bu kaderin nasıl da bir anda aynı acı sonla bitebileceğinin resmi midir?

Onlar 17-18 yaşlarında tarım işçileri. Yaşamak için çalışmak zorundalar. Çok uzun saatler boyunca durup dinlenmeden çalıştıkları yetmezmiş gibi, un çuvalı gibi römorklarda taşınırlar masraf çıkmasın diye. Ne servis, ne sigorta, ne de öğle yemeği olarak bir tas çorba vardır hayatlarında. Çoğu yemeğini, çay demlemek için tüpünü taşır yanında işe gidip gelirken. Aldıkları yevmiye zaten çok düşük değilmiş gibi, üstüne bir de tarla sahibiyle aralarındaki aracı bunun büyük bir kısmına el koyar. Aracı olmadan tarla sahibi hiç kimseyi işe almaz. Tarla sahibini, yani patronu ve aracıyı memnun edemezlerse ertesi gün işe gelemeler. Ve böyle sürüp giden yaşamlar bazen tarlada güneşin kavurucu sıcağıyla, bazen bir römorkun devrilmesiyle son bulur.

Peki ya diğerleri? Asiyelerin, Cemilelerin patronlar sınıfından olan yaştları? Onlar -bırakın römorklarda taşınmayı- bindikleri lüks otomobilleri kendileri sürmek zorunda bile değiller. O otomobillere binip inerken kapıları açılır onların. O kadcılık işi bile yapmak zorunda değiller. Henüz on yedisindeki Hatunlar, Salihalar günde en az on bir saat çalışmak zorundayken, onların kapılarını açacak uşakları bile var. Hiç duydunuz mu onlardan birinin devrilen bir römorkta can verdiğini? Otuz ikisinin aynı römorkta taşındığını, yirmisinin birden aynı anda yaralandığını duyduğunuz mu? Bir su kanalının yanından bindikleri römorkla geçmek zorunda kaldıklarını...

Bugün Şanlıurfa'da, dün Adana'da, yarın Konya'da... Tarım işçilerinin canları pahasına römorklar, kamyon kasaları, tarlalar ve evler arasında gidip gelmeye, devrilmeye devam ediyor. Tıpkı diğer işçi kardeşleri gibi tarım işçileri de iş kazalarında yaralanma ve ölüme karşı karşıya gelmeye devam ediyorlar. İşçi sınıfının en büyük sorunlarından biri olan iş kazaları bir kader gibi asılmış duruyor işçi sınıfının boynunda. Bu kaderi değiştirebilecek tek güç işçilerin birliği ve örgütlülüğüdür. Diğer tüm işçilerle beraber tarım işçileri de örgütlenmek ve hakları için mücadele etmek zorundalar. Daha iyi iş ve yaşam koşulları için mücadele etmeden ne römorkların devrilmesini engelleyebiliriz, ne iş kazalarını, ne de iş saatlerinin gide-

Bütün bunların sebebi kapitalist sömürü-

se ve tüm işçiler bu sömürü altında inim inim iniyor, elbette bu yazgıyı değiştirmek için mücadeleye atılmak zorundayız. İşte o zaman işçi yüklü römorklar değil sömürü sistemi devrilecek. İşte o zaman insanlar insan gibi üreterek yaşayıp, insan gibi ve huzur içinde ölme hakkına sahip olabilecekler. Üstelik 17-18 yaşında değil, uzun ve verimli bir yaşamın ardından...

Feniş Alüminyum'da İş Cinayeti

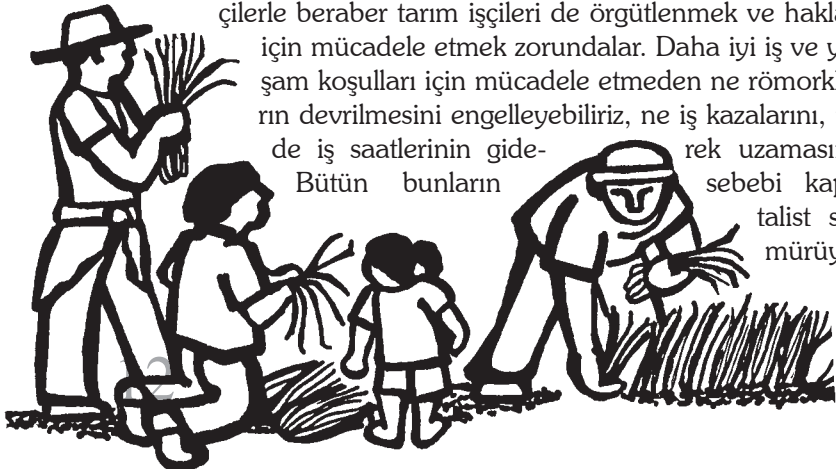
■ Gebze'den bir metal işçisi

Gebze'de, Feniş Alüminyum fabrikasında çalışan bir işçiyim. 5 Nisan günü taşeron firmaya bağlı olarak çalışan 37 yaşında bir kaynak işçisi, çatının çökmesiyle on üç metre yükseklikten düşerek feci şekilde can verdi. Bakımsız çatıların üzerlerinde hiçbir iş güvenliği önlemi alınmadan yaptırılan bu çalışma sonucu ortaya çıkan ölümlü iş kazasının (cinayetinin) faturası, yine her zaman olduğu gibi iş cinayetine kurban giden işçiye kesildi. Hep aynı nakarat: "İş kazası işçinin dikkatsizliğinden kaynaklandı, iş güvenliği önlemini almamış."

Biz işçiler, zorlaşan yaşam koşullarında, bir lokma ekmek yiyebilmek için, metrelerce yükseklikte, ölen kaynak işçisi kardeşimiz gibi ölüme bir punta atmaya mecbur bırakılıyor. Gözlerini kâr hırsı bürümüş patronlar amansızca saldırıyor ve bizleri hiçbir koruyucu önlem almadan ölüme gönderiyorlar. Ertesi gün yine hiçbir önlem alınmadan, düşerek ölen işçinin yarım bıraktığı kaynak işini, bir başka kaynak işçisi yapmak zorunda bırakılıyor.

Fabrikada çalışan işçilerse, bakın bu yaşanan iş cinayetine ne diyorlar: "Kader", "eceli gelmiş", "takdiri ilahi", "zaten çok aceleci bir arkadaştı". Bazı işçi arkadaşlar bu söylenenlere tepki göstererek şunları söylediler: "Ne kaderi, ne eceli, hepsi patronun kâr hırsı yüzünden, cebinden çıkacak beş kuruşun hesabı değil mi? Bakımsız çatılarda bizlere kaynak yaptırıyorlar. Emniyetsiz makinelerde çalışma nedeniyle parmaklarımız kopuyor. İş güvenliği önlemi alınmadığından bizleri birer birer ölüme gönderiyorlar. Bu yaşananlara kader mi diyorsunuz? KADER patronun kâr hırsı, ECEL patronun ta kendisi!"

İş kazalarının ve iş cinayetlerinin arttığı, çalışma koşulların ağırlaştığı bir dönemden geçiyoruz, işçi kardeşler. Biz işçiler, ölüm sırasının bize gelmesini mi bekleyeceğiz? Bu dönemde bir araya gelip haklarımızı sahip çıkmazsak, ölüm sırası bugün bende, yarın sende olacak. Yaşamak için haykırmalıyız: Biz işçiler insanca yaşamak istiyoruz!

Bir Mensucat Fabrikasından Merhaba

■ Yenibosna'dan bir mensucat işçisi

Kardeşlerim sizlere ÜİD-DER aracılığıyla sesleniyorum. Yeni tanıştım ÜİD-DER'le ve iyi ki de tanışmışım. Bizim bölümden genç bir işçi kardeşim, 1 Mayıs'ın doğuşunu anlatan bir oyun sahneye koyacaklarını söyleyerek beni davet etti. Oyunu işçiler sahneye koyacak, yazan da yöneten de işçiler olacak dedi. Önce biraz mırın kırın ettim, ama genç kardeşimi kıramadım, kızımı ve karımı da yanıma alıp geldim. Ne iyi etmişiz gelmekle. Ben işçilerin çok şeyler yapabildiklerini görmüş bir işçiyim, ama 1980'den sonra umutlarım kırılmıştı, yılgınlık herkes gibi beni de sarmıştı. Ama ÜİD-DER'de daha önce tanıştığım o şeyi gördüm, inancı ve umudu! İşte bunu gördüğüm için yüreğim yeniden çarpmaya başladı ve bunu sizlerle paylaşmaya karar verdim kardeşlerim.

Ben hâlâ çalışıyorum, hâlâ işçiyim. Çalıştığım fabrika mensucat ve konfeksiyon bölümünden oluşuyor. Yani entegre sistem. Hammadde bir yerden giriyor, önce ipliğe, daha sonra kumaşa ve daha sonra da hazır giyime dönüşüyor. Fabrika devasa bir alana kurulu, gerçek bir fabrika yani... Dünyanın en ünlü markalarını üretiyoruz. O zaman var Patron durmadan sermayesini büyütüyor, biz işçilere de sefalet düşüyor. İşyerimizde sendika var, Türk-İş'e bağlı Teksif sendikası örgütlü. Ama sendikanın varlığıyla yokluğu bir. İşyeri temsilcileri kendilerini işçiden saymaz olmuşlar, bizlere tepeden bakıyorlar. Bir soru mu sordun hemen azarlayıp susturuyorlar. Pek gördüğümüz de yok, her aybaşında erzak dağıtımında görüyoruz o kadar.

Yani işçi kardeşlerim sendikalı olmamıza rağmen örgütsüzüz. Çoluk çocuk sahibi işçiler "aman bana bir şey olmasın, çocuklarım aç kalır yoksa" derdinde, ama böyle demek de çözüm değil. Biz sustukça patronlar saldırmaya, elimizdeki kırıntıları da almaya devam ediyorlar. Arkadaşlara da dedim, alın dedim, o kadar sustuk ne oldu? Emeklilik hakkımız da elimizden gitti! Susmak çare değil yani. Genç işçi kardeşlerimin dünyası ise tamamen başka. Kendi haklarına karşı duyarsızlar. Keşke dizilerdeki oyuncular bildikleri kadar bir de işçi sınıfının tarihini ve önderlerini bilseler! Oysa geçmişte ne kadar örgütlüydük, ne kadar güçlüydük. Sendikalar bizlerin kontrolündeydi, sürekli sendika şubelerine gider gelirdik, yönetimi ve temsilcileri denetledik. Peki, ne oldu bize? 12 Eylül 1980 askeri darbesi örgütlülüğümüzü dağıttı ve sendikalarımızı kapattı. Tarihsel hafızayı silip attı. Şimdi sendikalar biz işçilere çok uzak, sendika başkanları adeta patronlar gibi yaşıyor, onlarla içli dışlılar. Yani işçi değiller onlar artık, bunun için de biz işçilerin haklarını savunmuyorlar. Bizleri kullanarak ve patronlarla işbirliği yaparak koltuklarını koruyorlar.

Ama böyle diye sendikalarımızdan vazgeçecek değiliz. Sendikalarımızı yeniden ele geçirmeliyiz, örgütlerimizi yeniden ayağa kaldırmalı ve güçlü bir şekilde patronların karşısına dikilmeliyiz. Bunun için de örgütlenmeli, işbirlikçi yöneticileri ve temsilcileri defetmeliyiz örgütlerimizden. İşte o zaman işyerlerinin havası da değişecek, temsilciler patronlara bizlerin taleplerini iletcek. İşçiler işten atılmaktan korkmadan hakkını arayacak. Genç işçi kardeşlerim kendi sorunlarına, sınıflarının tarihine ve önderlerine sahip çıkacak. Kardeşlerim inanın bunlar hayal değil, eskiden biz bu dediklerimizi yaptık. Şimdi neden yapmayalım ki?!

Umur Matbaasında Sıra Kimde?

■ Bir matbaa işçisi

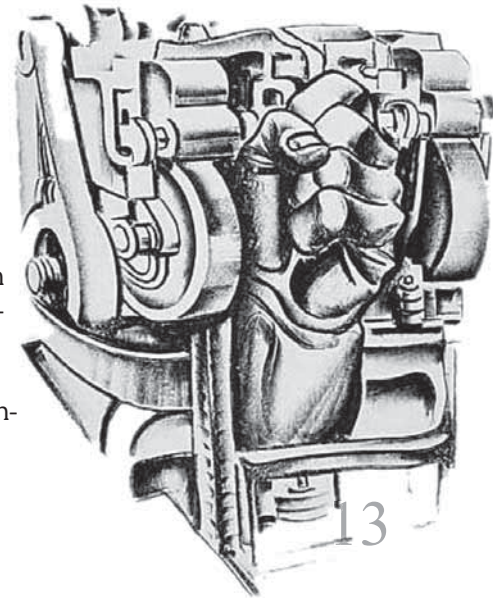
Geçtiğimiz haftalarda Umur matbaasında üç işçi uydurma gerekçelerle işten atıldı. Umur'da işçiler örgütlenip mücadele etmedikçe işten atılmalarının ve hak gasplarının sonunun gelmeyeceğini biliyoruz. İşten atılmalarının sıradanlaştığı Umur'da işçiler soruyor: "Şimdi sıra hangimizde?"

Hakkını arayan işçiler sorgusuz sualsiz kapı dışarı ediliyor. Patron, işçilerin yasal hakkı olan "yıpranma payları"nı ödemiyor. Zorunlu mesailerle işçilerin sosyal hayatları yok ediliyor. İş Kanununda dahi olmayan para kesintileriyle işçiler cezalandırılıyor. İnsan sağlığına elverişsiz ortamda bir bir hastalanarak yıllardır çalışmaya devam ediliyor. İşçilerin bu gidişe dur demelerinin, haklarına sahip çıkmalarının ve insanca çalışacakları koşullar için mücadele etmelerinin vakti çoktan gelmiştir.

Umur, matbaa sektöründe sayılı fabrikalardan biri. Fakat Umur yoktan var olmadı. Onu bugünlere getiren tek şey işçiler olmuştur. Umur işçileri yıllardır düşük ücrete, yoğun mesailere, meslek hastalıklarına ve iş kazalarına karşı seslerini çıkarmadan çalışıyorlar. İşte Umur'u matbaa sektöründe en büyük fabrika haline getiren budur. İşçilerin yoğun ve acımasızca sömürülmesidir. Gözlerimizin önünde iki Umur var. Biri servetine servet katan Umur patronu, diğeri boğazına kadar yoksulluğa sürüklenmiş 800 civarındaki Umur işçileri. Umur işçileri hakları için ortak mücadele vermedikçe paylarına hep sefalet, yoğun çalışma saatleri ve iş kazaları düşmeye devam edecek.

Biz işçiler çalışmaz ve üretmezsek fabrikalarda her şey durur. Bir tek koli dahi basılamaz, harmanlanamaz, ciltlenemez. Fabrika cansız bir cesede dönüşür. Yapılması gereken tek şey var: Gücümüze, birliğimize, mücadelemize, örgütlerimize daha fazla güvenmek. Umur işçileri haklarını kazanmak için mücadele etmezlerse, hiçbir hakka sahip olamazlar. Hak verilmez alınır demiş atalarımız. Bu doğru sözü rehber edinelim!

Eğer Umur işçileri birlik ve örgütlülüklerini sağlayıp sendikalı olsalardı, patron bu kadar pervasızca işçi atamaz, işçilerin haklarını gasp edemezdi. Hakkımızı aradığımız, haklarımıza sahip çıktığımız için sorgusuz sualsiz işten atılmak istemiyorsak birleşmeli, örgütlenmeli ve sendikalaşmalıyız.

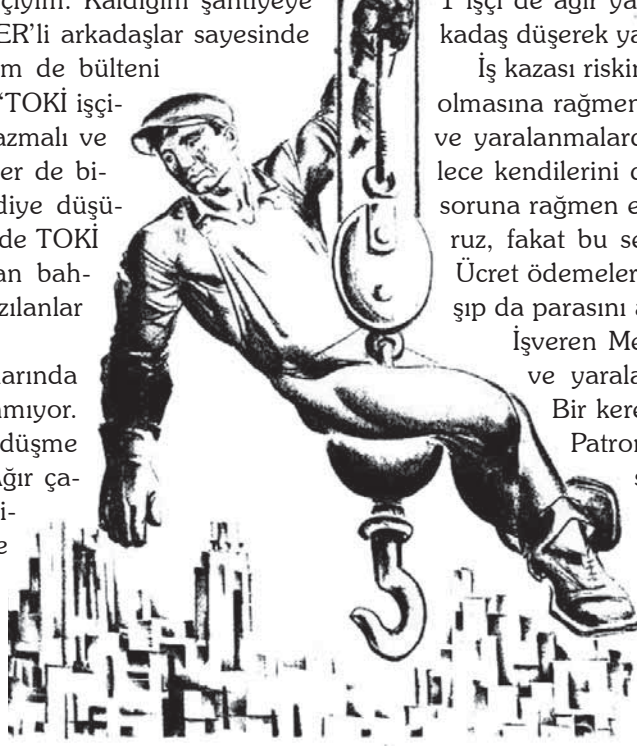

TOKİ İşçilerinin Sorunları

■ Tuzla'dan bir TOKİ işçisi

Ben TOKİ'de çalışan bir işçiyim. Kaldığım şantiyeye bizi ziyarete gelen ÜİD-DER'li arkadaşlar sayesinde hem derneğinizle tanıştım hem de bülteni okuma şansım oldu. Ben de, "TOKİ işçilerinin sorunları da burada yazmalı ve başka sektörlerde çalışan işçiler de bizim sorunlarımızı öğrenmeli diye düşünüyorum" dedim. Bu yüzden de TOKİ işçilerinin yaşadığı sorunlardan bahsetmeye karar verdim. Yazılanlar inanması zor da olsa gerçektir.

İnşaatlarda asansör boşluklarında gerekli koruyucu önlemler alınmıyor. Emniyetsiz bir şekilde her an düşme tehlikesiyle karşı karşıyayız. Ağır çalışma koşullarına karşın yediğimiz yemekler yetersiz, kötü ve temizliğe hiç dikkat edilmiyor. Şantiyede kalıyoruz ve banyo, tuvaletler kirli, düzensiz durumda. Çevre temizliği de

yok. Ayrıca her türlü tehlikeye de açık haldeyiz, can güvenliğimiz sağlanmıyor. Merdiven ve bina boşluklarında da gerekli emniyet sağlanmadığı için yine can güvenliğimiz olmadan çalışıyoruz. Son iki buçuk ayda 2 arkadaşımız öldü, 1 işçi de ağır yaralandı. En son 5 Mayıs'ta kalıpcı arkadaşlarımız düşerek yaralandı.

İş kazası riskinin bu kadar yüksek olduğu bir sektörde olmasına rağmen sigortamız ödenmiyor. Sadece ölüm ve yaralanmalardan sonra sigortayı yatırıyorlar. Böylece kendilerini de riske atmamış oluyorlar. Bu kadar soruna rağmen ekmek parası diyerek yine de çalışıyoruz, fakat bu sefer başka bir sorunla karşılaşmıyoruz. Ücret ödemeleri de zamanında yapılmıyor. 6 ay çalışıp da parasını alamayan arkadaşlarımız var.

İşveren Mehmet Ekşioğlu yaşanan bunca ölüm ve yaralanmalara kulağını tıkamış durumda.

Bir kere bile geldiğini, sorduğunu görmedik.

Patronların hepsi birbirine benziyor. İşçinin sağlığı, iş koşulları söz konusu olduğunda hiçbirinin umurunda değil. Onları sadece ceplerine girecek paralar ilgilendiriyor. ÜİD-DER bülteni sayesinde sorunlarımızın pek çok işçiye ulaşacağına inanıyorum.

“Size iş de yok, oksijen de”

■ Gülsuyu'ndan bir tekstil işçisi

Geçtiğimiz günlerde Çerkezköy Öznur Kablo'da hepimizin tüylerini diken diken eden bir uygulama yaşandı. Sendikacı olmak istedikleri ve daha insanca koşullarda çalışmayı talep ettikleri için işten atılan, üstelik burjuva devletin mahkemeleri tarafından bile haklı görülüp işe iadelerine karar verilen 11 işçi, patronları tarafından 13 gün boyunca çöp konteynırına kapatıldılar. İşe iade edilme kararı çıktıktan sonra işbaşı yapmak üzere fabrikaya gelen işçiler, önce depoya sonra da çöp konteynırına kilitlendiler. İşçilerin tek suçuysa sendikacı ve güvenceli çalışmak istemeleri idi. Yasalara göre bu onların hakkıydı. Ama uygulamada hiç de böyle olmadığına bir kez daha, üstelik en vahşi haliyle tanık olduk. Patronlar “size iş de yok, oksijen de” dediler. Yasaları yapan ve işlerine geldiği gibi uygulayan patronlar sınıfı, bu olayda işçileri bizzat kendisi cezalandırmış ve böylece “sendikacı olmak isterseniz başınıza gelecek bunlardır” diyerek işçi sınıfının örgütsüz kesimlerine gözdağı vermek istemiştir. İyi ama bizler bunun karşısında sınıp oturacak mıyız?

Bu tür olaylar kapitalist sisteme karşı bir kez daha nefret duymama neden olurken, diğer taraftan da beni fazla şaşırtmıyor. Çünkü bu sistemde patronlar sınıfının çıkarları uğruna bugüne kadar neler yaptıklarını biliyorum. Daha birkaç ay önce, Tuzla'daki bir tersanede yaşanan iş kazasında hayatını kaybeden işçiyi çalıştığı iskeleye boynundan iple asan da bu patronlardan biri değil miydi? Üç dört yıl önce, mesaiye kalmak istemeyen tekstil işçilerinin üzerine kapıları kilitleyip, çıkan yangında ölümlerine neden olan kimdi? İşçi ve emekçilerin yararına ne varsa kırpan SSGSS yasasını çıkaran, üstelik de

dalga geçer gibi işçilere süt hakkı vereceklerini söyleyenler de patronlar sınıfının temsilcileri değil mi? En basit haklarımızı talep ettiğimizde bile karşımıza copla, biber gazıyla, gözaltılarla, işkencelerle gelenler hep patronlar sınıfı ve onların kolluk güçleri olmuyor mu?

Bizlere burjuva medyada çok farklı gösterilen tüm bu sınıf çatışmalarında haklı olanın işçi sınıfı olduğunu biliyoruz. Ama haklı olmak bu uygulamaları ortadan kaldırmaya yetmiyor, yetmeyecek. Sendikacı haklarımızı garantiye almak, daha insanca ve yaşanılabilir koşullar yaratmak, açlığa yoksulluğa son vermek ve bu sömürü çarkını sonsuzluğa göndermek bizlerin elinde. Eksik olan bizim birlikteliğimizdir, bilinç ve örgütlülüğümüzdür. Oysa patronlar sınıfının kendi çıkarları söz konusu olduğunda nasıl da birlikte hareket ettiklerini SSGSS yasasında bir kez daha gördük. Baktığımızda onlar bir avuç “insan” bizlerse milyarlarcayız. Hani hep söyleriz ya “tükürsek tükürüğümüzle boğabiliriz” onları diye, işte öyle. Yeter ki gücümüzün farkına varalım. Yeter ki birlikte ve örgütlü mücadelenin önemini kavrayalım. Her zaman soralım kendimize: Daha kaç can vereceğiz patronlara, daha ne kadarımız bu insanlık dışı uygulamalara maruz kalacak, daha ne kadar hakkımızdan vazgeçeceğiz onların sömürü çarkı dönsün diye?

Evet dostlar, tüm bu bedelleri ödemek istemiyorsak sınıf bilinciyle donanmalı ve bildiklerimizi tüm işçi kardeşlerimizle paylaşmalıyız. Bizler doğru temellerde anlattığımızda daha güzel bir dünyayı, daha yaşanabilir bir dünyayı “istemiyorum” diyecek bir işçi olduğunu sanmıyorum. Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok, oysa kazanacak koskoca bir dünya var. Biz inanalım ve inandığımız dünyayı yaratma mücadelesindeki yerimizi alalım. Gelecek bizlerin ellerinde hayat bulacaktır.

Fırtınadan Sonra

“Yaşamını cesurca düşüncelerine kurban edenlerin adları ve şerefleri sonsuza dek var olsun!”

8 Saatlik işgünü mücadelesini ve 1 Mayıs'ın doğuşunu anlatan romanların çok azı Türkçeye çevrilmiştir. Türkçeye çevrilen bu romanlardan biri de Howard Fast'ın *Fırtınadan Sonra* adlı romanıdır. Howard Fast, dolaylı bir kurgu üzerinden Amerika'da 8 saatlik işgünü mücadelesi etrafında oluşan işçi hareketinin öyküsünü anlatıyor.

1877'de patlak veren demiryolu grevi, Amerikan işçi sınıfı için bir dönemeç noktasıydı. Dalga dalga yayılan grev, işçi hareketinin uyanışını temsil ediyordu. Kendiliğinden ve örgütsüz bir şekilde patlak veren demiryolu grevi, Amerika'da mücadeleci bir işçi hareketinin doğmasına yol açmıştı. Mücadele yayılıp geliştikçe kendi önderlerini de yaratacaktı. Bu işçi önderlerinden biri de Albert Parsons idi.

Albert Parsons, işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesinde pek çok görevler üstlendi. Kalifiye bir işçi olan ve gazetelerde harf dizgicisi olarak çalışan Parsons, Basın İşçileri Sendikasının kurulmasına öncülük etmişti. Parsons, bir dönem Birinci Enternasyonal'in de desteklediği Amerikan İşçi Partisinin Chicago eyaletinin sekreterliğini de yaptı. Fedakâr bir sosyalist işçi önderi olan Parsons, işçileri örgütlemek için ülkeyi dolaşıyordu. Kömür ocaklarını geziyor, işçilerle konuşuyor ve onlarla birlikte yaşıyordu.

1886'ya gelindiğinde Amerika'da işçi sınıfı mücadeleyi daha da yükseltmeye başlamıştı. Sendikaların aldığı bir kararla 1 Mayıs 1886'da tüm işçiler greve gidecek ve 2 Mayıs'tan sonra da 8 saatten fazla çalışmayacaklardı. Patronların tüm baskı ve tehditlerine rağmen işçiler 1 Mayısta greve gittiler. Chicago'da 80 bin, Amerika'nın genelinde ise 350 bin işçi iş bırakarak meydanlara çıktı. İşçilerin coşkusu muazzamdı, bir o kadar da kararlıydılar. Ertesi gün işçiler 8 saat çalıştıktan sonra fabrikaları terk etmeye başladılar. Patronlar öfkeli ve şaşkındılar.

Yükselen işçi mücadelesini bastırmak için pek çok yola başvuran patronlar, yeni karanlık tertiplere giriştiler. 3 Mayıs günü polis McCormick Harvester fabrikasının grevdeki işçilerine saldırdı, işçileri kamçulamakla kalmayıp üzerlerine kurşun yağdırdı. İşçi önderleri bu durumu protesto etmek ve 8 saatlik işgününden vazgeçmeyeceklerini haykırmak için 4 Mayıs günü Haymarket (Samanpazarı)

meydanında bir miting yapmaya karar verdiler. Konuşmacılar Albert Parsons, August Spies ve Samuel Fielden'di. Konuşmalar yapılmış, miting dağılmak üzereyken polis işçilerin etrafını sarmıştı. Ve o anda işçilerin üzerine bir bomba atıldı. Ardından polis korkunç bir saldırı başlattı. İşçilerin üzerine bomba atılmasını tertipleyen Chicago Polis Müdürü saldırıları bizzat yönetiyordu. Rastgele açılan ateş sonucu 6 polis ve 10 işçi ölmüş ve onlarcası da yaralanmıştı.

Bu tertibin ardından burjuvazi işçi sınıfına saldırmak için harekete geçer.

Sokaklar asker ve polis kaynamaya başlar. Adeta olağanüstü hal ilan edilmiş gibidir. Polis kuşkulandığı herkesi tutuklar. Bin kişi tutuklanır. İşçi gazeteleri tahrip edilir. Burjuvazi suçluları tez zamanda ilan eder: Devrimci işçi önderleri!

Amerikan burjuvazisi, bu davayı işçi hareketini bastırmak için bir fırsata dönüştürür. Yargılama, uydurma ve düzmece iddialara dayanmaktadır. Jüriye bir tane bile işçi alınmamıştır. Jüri üyelerinin tamamı büyük patronların dostları ve burjuva sınıfın üyesidirler. Özenle seçilerek oluşturulan jüriye ek olarak yalancı tanıklar da bulunur ve duruşmalar başlatılır. Sonucu baştan belli olan yargılamada içlerinde Albert Parsons, ve August Spies'in de bulunduğu yedi işçi önderi, Haymarket'e bomba atıkları iddiasıyla idama mahkûm edilirler. Sonraki aylarda Michael Schwab ve Samuel Fielden'in cezası müebbede çevrilir, geri kalan 5 işçi önderi ise 11 Kasım 1887'de idam edilir.

Albert Parsons, çocuklarına yazdığı mektupta, “Babanız özgürlük ve mutluluk uğruna gönüllü olarak canını vermiş bir kurbandır. Size miras olarak şerefli bir ad ve yerine getirilmiş bir görev bırakıyorum, onu koruyun, bu yolda yürüyün. Bu mektubu yalnız sizin için değil daha doğmamış çocuklar için de ölen bir kişinin ölüm yıldönümlerinde okumanızı istiyorum” diyordu. Parsons ve arkadaşlarını katleden patronlar sınıfı, onların anılarını ve mücadelelerini yok edemedi. 8 saatlik işgünü mücadelesine dünya işçi sınıfı sahip çıktı. Parsonsların yakıldığı kıvılcım, mücadeleye gönül vermiş sınıf bilinçli işçilerin yüreklerinde, alanlarda, kavgada alevlenerek can bulmaya devam ediyor.

İşçi sınıfına dönük saldırıların arttığı bir dönemden geçiyoruz. Özellikle de bu dönemlerde tarihsel hafızamızın tazelenmesi açısından *Fırtınadan Sonra* romanını okumak oldukça yararlı olacaktır. Bizler, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı özüne yaraşır bir biçimde kutlamalı, bu mücadele gününe sahip çıkmalı, Amerikalı işçilerin çaktıkları kıvılcımı patronların düzenini kül edene kadar büyütmeliyiz.

ÜİD-DER'le 1 Mayıs

Uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs Gebze'de coşkuyla kutlandı. Gebze Sendikalar Birliği tarafından organize edilen mitinge, çeşitli sendikalar, siyasi partiler ve işçi derneklerinden gelen binlerce işçi ve emekçi katıldı.

Trafo Meydanında saat 17:30'da, Birleşik Metal-İş, Petrol-İş, Basın-İş, Belediye-İş, Eğitim-Sen, Öz-Çelik-İş, Kristal-İş, Tez Koop-İş sendikaları ile siyasi partiler ve ÜİD-DER kortejlerinin yerini almasıyla miting başladı. Kortejler Numan Dede Caddesi üzerinden Cumhuriyet Meydanına doğru sloganlarla yürüdüler.

Cumhuriyet Meydanında toplanan kitleye Birleşik Metal-İş ve Eğitim-Sen Gebze Şube Başkanları birer konuşma yaptılar. AKP hükümetinin Taksim'i işçilere kapatmasını, İstanbul'da adeta sıkıyönetim ilan etmesini ve 1 Mayıs'ı kutlamak isteyen işçilere acımasızca saldırmasını protesto ettiler. AKP hükümetinin başta SSGSS yasası olmak üzere, işçi sınıfına yönelttiği saldırılara da mücadeleyle yanıt verileceğini söylediler. Konuşmaların ardından marşların söylenmesi ve halayların çekilmesiyle miting sona erdi.

Gebze'de ÜİD-DER Coşkusıyla 1 Mayıs

Başta Gebze şubesi olmak üzere, ÜİD-DER tüm şubeleri ile 2008 1 Mayıs'ında Gebze'de buluştu. ÜİD-DER pankartı altında toplanan yüzlerce işçi, miting boyunca işçi sınıfının uluslararası talep, özlem ve umutlarını dile getirdi. Emperyalist kapitalist düzene, emperyalist savaşa ve anti-

demokratik uygulamalara karşı işçi sınıfının taleplerini haykırdık.

"Yaşasın 1 Mayıs, Yaşasın Sosyalizm", "Emperyalist Savaşlara Hayır", "Bütün Dünyanın İşçileri Birleşin", "Krizin Fa-

turası Patronlara", "Sosyal Hak Talanına Hayır" ve "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "ÜİD-DER Yürüyor Mücadele Büyüyor", "Örgütlüsek Her Şeyiz, Örgütsüzsek Hiçbir Şey!" gibi sloganlarımızı miting boyunca sık sık hep bir ağızdan haykırdık. Yine hep beraber haykırdığımız "Açlık Ordusu Patronların Korkusu", "Ayaklar Elbet Başa Gelecek, Sermaye Tahtından İndirilecek" sloganlarıyla da sermayeye ve onun temsilcisi AKP hükümetine yanıt verdik.

Ellerinde kızıl flamalarıyla yürüyen, bir ağızdan sloganlarını haykıran ÜİD-DER korteji disiplini ve coşkusıyla Gebzeli işçi ve emekçilerin de ilgisini çekti. Yürüyüş esnasında işçiler ve gençler kortejimize katıldılar. Hemen hemen her korteje sınıfımızın gündemini, grev ve mücadelelerini, tarihsel deneyimlerini işçilerle buluşturan *İşçi Dayanışması* bültenimiz dağıtıldı.

Metalde, tekstilde, deride, tersanede, eğitimde, sağlıkta, hizmet sektöründe, kısacası işçi sınıfının bulunduğu her yerde örgütlenmeye çalışan ve mücadele eden ÜİD-DER'li işçiler, 2008 1 Mayıs'ında sosyalist bir dünyaya olan özlemlerini, azimle, inançla ve kararlılıkla dile getirdiler. 1886'da Amerikan işçi sınıfının çıktığı kıvılcım tüm dünyada kapitalizmi yakacak bir ateşe dönüşmüştür. Patronlar sınıfı uyguladığı tüm baskılara, şiddet ve teröre rağmen bu ateşi söndüremedi ve asla da söndüremeyecek! İşçi sınıfı sermayeyi elbet bir gün tahtından indirecek ve sınıfsız, sömürsüz, barış ve özgürlük dolu bir dünyanın yolunu açacaktır!

**Yaşasın 1 Mayıs,
Yaşasın Sosyalizm!**

